

betalt Afdragene, skal denne — og det ikke blot inden for de betalte Afdrags Grænser — betale Sælgeren, hvad Tingene nu ere mindre værd, end de vare for et Par Maaneder siden, da han fik dem, og det kan være meget mere end den Brug er værd, som han har haft af dem. Han kommer maaste da til at betale foruden de Afdrag, han har betalt, endnu ikke saa lidt, forinden Sælgeren er tyldbestgjort for det, han ifølge § 2 har Krav paa. Det skal Køberen betale, og saa er han for evig afskaaret fra at faa Tingene tilbage. For ham ville disse Ting maaste være lige saa gode som ny, idet den Brug, han har gjort af dem, i Virkeligheden ikke har forringet deres Brugsværdi. Men der har nu, hvad den ærede Minister finder saa desligt, fundet en endelig Afgørelse Sted mellem de to Parter. Han kan aldrig forlange at faa Tingen tilbage; det maa i alt Fald blive Genstand for en hel ny Kontrakt. Han har da haft hele Tabet ved Tingenes Forringelse fra ny til brugte, men efter vort Forslag om Løsningsfristen, staar det Køberen frit for at indvinde alt, hvad han ifølge Regeringsforslaget har tabt. Thi naar han kun betaler, hvad han ifølge Kontrakten oprindeligt var forpligtet til plus Transportomkostninger o. l., faar han sin Ting tilbage igen. Med andre Ord, Regeringen siger til ham: Slut af med den gamle Sælger, og gaa hen og køb nogle ny Møbler. Men dem maa han saa betale meget dyrere end de gamle, der for ham maaste være lige saa gode som de ny. Vi sige derimod: Hvis han bare kan rejse sig økonomisk i Løbet af 3 Maaneder, kan han faa Tingene uskadede tilbage, som han selvølgelig faar meget billigere end ny. Det er altsaa ingenlunde saa klart, som den højtærede Minister vil gøre det til, at det er bedre for Køberen, hvad der bydes efter Regeringsforslagets § 2, end det, vi byde ved Løsningsfristen efter vort Forslag Nr. 1. Den højtærede Minister mener ikke, at denne Bestemmelse vil faa nogen praktisk Betydning; men naar den ærede Minister indrømmer, hvad han gjorde, at stude kan det ikke, saa er jeg for saa vidt tilfredsstillt. Jeg tror dog, at denne Bestemmelse vil vise sig ikke at være saa upraktisk, som den ærede Minister mener. Han troede ikke, at Folk vilde gøre sig Anstrengelser for at faa Tingene tilbage. Men hvorfor i Alverden skulde de ikke det? Jeg vil ikke tale om den Værdi, Tingene kunne have faaet, fordi Køberen selv har brugt dem — han har maaste haft dem fra sit Udstyr, men det spiller maaste en mindre Rolle — men jeg vil henvise til, hvilke uhyre Anstrengelser Folk her i Landet

daglig gøre sig for at kunne indløse de Ting, de have pantsat. Det er noget ganske lignende. Der er der som her er Tale om ved mindre Ofre at kunne faa de Ting igen, man een Gang er vant til at bruge, til en Pris, der dog altid er langt under den, de koste som ny. Naar man altsaa ved af Erfaring, at Folk gøre sig disse store Anstrengelser for at indløse det pantsatte, hvorfor skulde man saa tænke sig, at det ikke blev Skik og Brug at indløse det, man har staaende hos Sælgeren, og som man ifølge Loven har en fast Ret til at faa mod at betale, hvad Loven siger. — Med Hensyn til den ny Paragraf, Endringsforslaget under Nr. 6, indrømmer jeg den ærede Minister — jeg er jo ogsaa Jurist, om jeg bør nævne det i samme Landedræt, som jeg nævner, at den højtærede Minister er det —, at det ikke har været meget tiltalende for mig at gaa ind paa den; det tør jeg maaste sige, skønt jeg staar som Ordfører for dem, der have ønsket den. Men jeg har højet mig for Lægsfolks Betragtninger, der gaa ud paa, at vi have Krav paa i Loven at finde, hvad der er gældende Ret, og vi have Krav paa at faa alt med, hvad vi mene kan beskytte det, der bør beskyttes, selv om det ogsaa ser lidt mer eller mindre underligt ud efter et almindeligt juridisk Begreb; det bryde de sig ikke om. Men jeg indrømmer, at det er noget underligt overhovedet at træffe Bestemmelser til Fordel for Folk, der er ufuldmyndige, naar vi i Forvejen have en Lovgivning med saa stærk Beskyttelse for dem. En ufuldmyndig Person, der paa egen Haand har købt Ting paa Afbetaling, ved, at det er gældende Lov, selv om vi slet ikke vedtog Endringsforslaget under Nr. 6, at Hændelen er uforbindende for ham, eller burde i alt Fald vide det; thi det er det, Lægsfolk ville hænge sig i; de betænkte nemlig, at han som Regel ved, at denne Kontrakt er ugyldig, allerede fordi han er umyndig, og ikke er bindende i nogen Maade, hverken civilt eller kriminelt. Hvis han vidste det, kunde man helt spare sig den ny Paragraf. Men fordi han altsaa burde vide det, er det ikke sikkert, at han ved det, og selv om han ved det, kan det være, at han alligevel i sin Letsindighed gaar hen og tager mod det Tilbud, der gøres ham. Det er jo uhyre Anstrengelser, der ofte gennem Agenter, Kolportører o. s. v. gøres for at faa Folk til at købe paa Afbetaling. Hvis altsaa den umyndige Køber lader sig forlocke til at købe, og Sælgeren er letsindig nok — thi der ligger jo ogsaa megen Letsindighed i Sælgerens Fremgangsmaade ved at overlade ham Tingene, skønt han ved, at Køberen, hvad Øjeblik det skal være, kan